

เทคโนโลยีบรมพระและพระราชสมบัติ ณ วัดป่าคลองกุ้ง จันทบุรี

เมื่อวันที่ ๒๐ พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๕๕๑

สร้างหลักฐานให้จิต

วันนี้เป็นวันอุดมหมายคอลแลปส์พื่น้องชาวไทยเรา เจพะอย่างยิ่งพื่น้องชาวจันท์ มีท่านผู้ว่าราชการจังหวัด ท่านรองผู้ว่าราชการจังหวัด ปลัดจังหวัด นายอำเภอ มาพร้อมหน้ากัน ถ้าขาดก็ขาดกำนัณคนเดียว เทคน์จบลงแล้วนี้ให้ไปตามหากำนัณมาเพิ่มอีก ไม่จันจะไม่สมบูรณ์ในพื่น้องชาวไทยเรา เตือนไว้ มีขาดกำนัณคนเดียวเท่านั้น นอกนั้นสมบูรณ์แบบหมดเลย พระก็มา ทึ้งสองข้างนี้เต็มไปหมด

วันนี้เป็นเกียรติของพื่น้องชาวไทยทั้งหลายเรา ซึ่งหลวงตาบัวที่มาในวันนี้ มาในนามแห่งชาติไทยของเรา มาเยี่ยมพื่น้องทั้งหลายในนามแห่งชาติไทยของเรา ซึ่งกำลังอยู่ในวิกฤตการณ์เวลาแล้วนี้ ที่จะต้องช่วยเหลือกันเต็มกำลังความสามารถของทุก ๆ ท่าน เพื่อชาติไทยของเราตั้งอยู่ได้ด้วยคนไทยด้วยกันทั้งนั้น หากว่าล่ำজมก์ต้องล่ำจมหมด ทั้งชาติไทยของเรา

คำว่าชาติไทยล่ำจมนี้ เมื่อพื่น้องชาวไทยทั้งหลายยังมีชีวิตอยู่ ต่างคนต่างจะสะดุงในหัวใจ กระเทือนถึงหัวอกทันที เพราะไม่อยากได้ยินคำว่าชาติไทยล่ำจม เพราะความเหลวแหลกแห่งความแห่งความสกปรก大局ที่บ่อนทำลายในชาติไทยของเรา ถึงกับชาติจะล่ำจมอย่างนี้ เราเป็นคนไทยทุกคน รักษาชาติตัวยกัน จึงต้องมีความสะดุจใจอย่างแรงกล้า จากนั้นก็จะพยายามวิงเต้นขวนขวยหามำบูรุษรักษา เต็มกำลังความสามารถของทุกท่านที่จะเป็นไปได้โดยไม่นอนใจ

หลวงตาเองก็ขอเรียนให้พื่น้องทั้งหลายทราบตามความสัตย์ความจริง ตั้งแต่วันนี้ บวชมาก็ไม่เคยได้สนใจกับทางโลกทางสงสาร ดังที่ปฏิบัติอยู่เวลาแล้วนี้เลย บวชเข้ามาในพระพุทธศาสนา เสาระแสวงหาแต่อรรถแต่ธรรมเป็นลำดับลำดาม จนกระทั้งเต็มความสามารถทุกด้านทุกทางแล้ว จึงได้ออกมาช่วยโลกตามอัธยาศัยของตน ดังที่เคยเทคน์แล้วในเทพไม่ทราบว่ากี่ม้วน นั้นคือความรู้สึกตามอัธยาศัยของตนที่สาระแสวงหาธรรมคือช่วยตัวเอง

เหตุที่จะช่วยตัวเองนั้น ทางศาสนามีศัพท์ท่านว่าภัยของศาสนา ภัยของธรรมนี้คือ กิเลส ตัวโลก ตัวโกรธ ตัวหลง ราคะตัณหา เหล่านี้เรียกว่ามหากัยของจิตใจเรา เราผู้ปฏิบัติเพื่อจะกำจัดมหาภัยนี้ออกจากใจ จึงต้องสาระแสวงหาครูอาจารย์ หารือหาธรรมเครื่องกำจัดสิ่งเหล่านี้ออกจากใจ แล้วสาระแสวงหาธรรมตั้งแต่บัดนั้นจนกระทั่งมาถึงปัจจุบันนี้ การบำเพ็ญธรรมทุกด้านทุกทางได้ทำเต็มความสามารถ หัวใจขาดดิน

ลงไปก็ยอม แต่ความที่จะให้กิเลสหลุดลอยออกจากจิตใจนี้ไม่มีการลดลง เอกกันจน กระทั้งถึงชัยชนะเต็มหัวใจ ไม่มีอะไรบกพร่องแล้วจากการเสาะแสวงหาธรรม

ตั้งแต่บัดนั้นมาจนกระทั้งถึงปี ๒๔๙๓ ปีนั้นเป็นปีตัดสินใจระหว่างกิเลสกับจิตใจ หรือกิเลสกับธรรมได้ขาดสะบันลงจากใจบวัดดอยธรรมเจดีย์ จังหวัดสกลนคร เวลา ต่อกรกันอยู่นั้น ตั้งแต่ออกจากภาคีกษา ๒๔๙๔ จนกระทั้งถึง ๒๕๗๓ รวมแล้วเป็น เวลา ๙ ปี ถ้าเป็นนักมวยก็ไม่มีการให้น้ำ ไม่มีกรรมการมาแยก ใครดีให้อยู่บนเวที กิเลสตีให้กิเลสอยู่บนเวทีคือหัวใจดวงนี้ ถ้าธรรมดีธรรมเก่งธรรมสามารถถูกให้ฟ้าด กิเลสให้ขาดสะบันลงจากเวที คือจิตใจนี้ ครองความบริสุทธิ์วิมุตติหลุดพ้นขึ้นมาที่ใจ ดวงนี้

ธรรมที่กล่าวนี้ได้สำเร็จลุล่วงลงไปแล้วด้วยดี โดยไม่ต้องทูลถามพระพุทธเจ้า ธรรมแท้เป็นอย่างไรไม่ทูลถาม พระพุทธเจ้าเป็นอย่างไรไม่ทูลถาม นิพพานสต ฯ ของ ผู้สั่นกิเลสเป็นอย่างไรไม่ทูลถาม เพราะเป็นธรรมชาติอันเดียวกัน รู้อย่างเดียวกัน เท่าน อย่างเดียวกัน ละได้อย่างเดียวกัน มีอันเดียวเท่านั้น จึงไม่ทูลถามใคร ตัดสินกันลงด้วย สนธิภูมิโก สุดยอด คือรู้เองเห็นเองประจักษ์กับตัวเองนั้นแล เป็นอันว่าสิ้นสุด พระ พุทธเจ้าก็ทรง สนธิภูมิโก พระอรหันต์ทั้งหลายทรง สนธิภูมิโก ประกาศป้างขึ้นภายใน จิตใจด้วยกันแล้วไม่ต้องถามกัน

นี่การบำเพ็ญธรรมคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้า ที่ประกาศกันวันมาได้ ๒,๕๐๐ ปี นี้ เวลาที่ธรรมที่กล่าวเหล่านี้ยังคงเล่นคงวานิช คือทำมาหากิน แต่ ความตัวรู้อยู่ต่อดามา ถ้าชาวพุทธของเรารตั้งใจประพฤติปฏิบัติตามแนวทางของพระ พุทธเจ้าที่ทรงสั่งสอนแล้วนั้น บรรจุจิต แปลว่า ทางเดินของจิต หรือว่า ทางของจิต จะ เป็นวิถีทางเดินไปตามธรรมที่ทรงสั่งสอนไว้แล้วนั้นไม่ปลีกแยะ จนถึงจุดหมายปลายทาง ดังครั้งพุทธกาลท่านแสดงว่าผู้ปฏิบัติธรรมสถานที่เหมาะสม เช่นป่า เช่นเขา ตาม ถ้ำ เงื่อมผา ป่าช้า ป่ารากชัย

ดังที่อุปัชฌาย์ท่านสอนให้ทุก ๆ องค์ไม่เว้นแม้แต่องค์เดียว ว่า รากมูลเสนาสน นิสสาย ปพุพชุชา ตตุต เต ยารชีวว อุสุสาโห กรณีโย บรรพชาอุปสมบทแล้วให้ท่าน ทั้งหลายไปอยู่ตามรุกขมูลร่มไม้ ในป่า ในเขา ตามถ้ำ เงื่อมผา ป่าช้า ป่ารากชัย แล้ว กำจัดกิเลสอยู่ในสถานที่นั้น ด้วยสติปัญญาของตน แล้วจะทำความอุตสาหพยาภัม บำเพ็ญอยู่ในสถานที่นั่นตลอดชีวิตเดิม นี้เป็นพระโอวาทที่พระท่านให้พระชั่งบวชสิ้นสุด ลงใหม่ ๆ พระท่านโอวาทข้อนี้ไว้ทุกองค์ไม่มีเว้นแต่องค์เดียวที่จะไม่รับโอวาท ที่ทรงสั่ง สอนให้เข้าไปอยู่สถานที่บำเพ็ญอย่างเหมาะสมเช่นนั้น

เมื่อดำเนินตามนั้นแล้ว ผลที่ปรากฏขึ้นมากกว่า องค์นั้นสำเร็จพระโพสดา องค์นี้สำเร็จพระสกิทาคा องค์นี้สำเร็จเป็นพระอนาคต องค์นี้สำเร็จเป็นพระอรหันต์ตัดกิเลส ให้ขาดสะบันลงจากจิตใจ เพราะสถานที่เช่นนั้นและอาวุธอันสำคัญคือสติปัญญา มีอาการ ๓๒ เกส่า โลมา เป็นต้น เป็นเครื่องพินิจพิจารณา เป็นเครื่องมือทำงาน เป็นเป้าหมายแห่งการกำจัดปัจดิเป้าลิสกประโภคทั้งหลายเหล่านี้ ทิกเลสเห็นว่าดี ว่าชอบ ว่าสวยงาม กล้ายเป็นภูษาภูเรขึ้นมา เป็นก้อนรากก้อนชัง ก้อนกองทุกขึ้นมาจากสถานที่นี่ คือ เกส่า โลมา นา ทันตา ตโจ นี่เป็นภูษาอย่างใหญ่หลวงมาก ไม่มีใครที่จะกล้าสามารถผ่านพ้นภูษาภูเรนี้ไปได้

ภูษาทั้งหลายนั้นเข้าทำลายด้วยเครื่องทำลาย เช่น รถแทรกเตอร์ เป็นต้น ขาดกระเจาลงไปเป็นถนนหนทาง แต่ภูษาภูเรอันนี้ไม่มีใครสามารถที่จะทำลายมันได้อย่างง่ายดาย พระพุทธเจ้าจึงสอนลงในจุดนี้ ให้ทำลายจุดนี้ลงไป ภูษาภูเรจะแตกกระเจากระเจาลงไป ด้วยอำนาจแห่งสติปัญญาเป็นสำคัญ

เบื้องต้นท่านสอนให้อบรมจิตใจในทางความสงบ เพราะจิตมีงานยุ่งเหยิงตลอดเวลาตั้งแต่ตื่นนอนจนกระทั่งหลับ ไม่มีการพักผ่อนเครื่องบ้างเลย คือความคิดความปรุงของจิต ท่านให้ระงับลงด้วยสมถกรรม มีอานาปานสติ เป็นต้น หรือพุทธโธ อัมโม สังโภ กรรมฐานบทใดก็ตาม ให้เป็นเครื่องระงับความคิดปรุงเหล่านี้ ด้วยความคิดปรุงคือพุทธโธ อัมโม สังโภ อันเป็นทางของมรรค เข้าระงับวิถีทางเดินของสมุทัย คือสังขารที่เป็นสมุทัย คิดปรุงเรื่องนั้นเรื่องนี้ ให้ลิ่งเหล่านี้สงบตัวลงไป ใจจะมีความสงบประภูขึ้นมา นี่เป็นแนวทางที่พระพุทธเจ้าทรงสั่งสอนเพื่อมรรคเพื่อผล ตั้งแต่นั้นเรื่อยมาจนกระทั่งบัดนี้ ไม่มีจีดมีจาง ไม่มีครี ไม่มีล้าสมัย

เมื่ออบรมจิตใจให้มีความสงบลงไป การงานของจิตที่วุ่นวายส่ายแส่ ให้ได้รับความกระทบกระเทือนจากความปรุงเรื่องนั้นเรื่องนี้ตลอดเวลาหนึ่ง จะสงบตัวลงไป พอความคิดปรุงเครื่องก่อภวนเหล่านี้สงบลงไป ใจย่อมมีความสงบสบายน ความสงบของใจนี้แลเป็นผลเกิดขึ้นมาจากการบำเพ็ญพุทธศาสนา ท่านเรียกว่าスマธิ คือความสงบใจขอให้พ้นอังทั้งหลายนำธรรมอุบัiyเหล่านี้ไปแก้ตันของตนในจิตใจของเราแล กลางวันกลางคืนไม่มี อริยาบถไม่มี ความคิดปรุงแต่งทางด้านจิตใจซึ่งเป็นไฟเผาตัวนั้นเผาตลอดเวลา ท่านเรียกว่าสมุทัย คือกิเลสทำงาน

มรรคจึงต้องเข้าไประงับดับกันด้วยเบื้องต้น เป็นคำบาริกรรม พุทธโธ หรืออัมโม หรือสังโภ หรืออานาปานสติ ให้มีสติกำกับอยู่ที่ใจ รู้อยู่ที่ใจ ใจจะค่อยสงบตัวลงไป ปล่อยภาระงานของความยุ่งเหยิงวุ่นวายอันเป็นพื้นเป็นไฟนั้น สงบตัวเข้ามาตามงานของมรรคคือคำบาริกรรม พอจิตสงบขึ้นมาแล้ว ความเยือกเย็นภายในใจ ความสบายนภายในใจ

ใจ ความแปลกประหลาดอัศจรรย์ภายในใจ จะไม่ต้องถามใคร รู้ตัวเอง ประจักษ์อยู่กับตัวเอง นี่ท่านเรียกว่าจิตสงบ จิตเป็นสมาธิ เป็นผลแห่งการภาวนาตามหลักธรรมของพระพุทธเจ้า

เมื่อจิตมีความสงบร่มเย็นสิ่งก่อความทึ่งหลายระงับดับลงไป ธรรมคือการบริกรรมการภาวนาความพากความเพียรของเราก็เร่งตัวขึ้นไปเรื่อย ๆ ความสงบมีความละเอียดเป็นลำดับลำดับขึ้นไป จนกระทั่งถึงความสงบเป็นสมาธิเต็มภูมิ เรียกว่านำ้เต็มแก้วในขั้นสมาธิ เป็นความสงบแนว อัศจรรย์อยู่ในนั้น นั่งภาวนารือยืนก็ตาม เดินก็ตาม จะมีความสงบเป็นพื้นฐาน เป็นความอัศจรรย์อยู่ภายในจิตใจ นั่งอยู่ เดินอยู่ นอนอยู่ ในป่าในเขาในที่ไหน ๆ เป็นความสะอาดสบายน เป็นความเยือกเย็นอยู่ภายในจิตใจ นี่ท่านเรียกว่าสมาธิ ขอให้ท่านนักปฏิบัติทึ่งหลาย เฉพาะอย่างยิ่งพระอุดงคกรรมฐานที่กำลังดำเนินทางสายนี้อยู่ ให้นำไปเป็นคติเครื่องเตือนใจและดำเนินตามนี้

เมื่อจิตมีสมาธิตั้งแต่ขั้นเริ่มต้นของสมาธิ ที่เรียกว่าความสงบอันหยาบ ก้าวเข้าสู่ความสงบปานกลาง เข้าสู่ความสงบเต็มภูมิของสมาธิแล้วเหมือนนำ้เต็มแก้ว จะให้ขยับขยายยิ่งกว่านั้นไม่มี ความสงบของสมาธิเต็มภูมิแล้วเป็นความสงบที่ละเอียดอ่อนที่สุด จึงทำให้ผู้ปฏิบัติติดในสมาธิไม่อยากถอนตัวออกจากคลาดีคล้ายทางด้านปัญญา เลย เพราะสมาธิก็มีรสมีชาติพอที่จะให้ติดได้ทั้งวัน นั่งสมาธิอยู่ทั้งวันนั่งได้สบายน อยู่ในนอยู่ได้สบายน ชมแต่ความสงบอันละเอียดอ่อนสุดขีดของสมาธิ อยู่ภายในจิตใจของตัวเอง อิ่มเอิบตลอดเวลา นี่เรารองความสุขจากธรรมเห็นประจักษ์อยู่กับท่านผู้ปฏิบัติ ไม่ว่าสมัยใดกาลใด เมื่อกิเลสสงบลงไปแล้วสบายนด้วยกันทั้งนั้น

เมื่อเป็นอย่างนี้แล้ว นี่เรียกว่าสมาธิเต็มภูมิ แต่จะไม่อธิบายมากเรื่องสมาธินี้ก็พิสตรามากเหมือนกัน ทำให้รู้นั้นรู้นี้ อย่างที่ว่าเปรต ผี เทวบุตรเทวดา อินทร์ พระหมนั้นเป็นธรรมชาติของคนตามดีมองสิ่งต่าง ๆ เห็นชัดเจนย่อมไม่ต้องถามกัน ผู้ที่มีนิสัยปัจจัยเกี่ยวข้องกับทางสมาธิอันเป็นสายทางเดินตามภูมิวิวัฒนาของตน ที่จะรู้จะเห็นพวกรเปรต พวกรผี ตลอดถึงสัตว์นรก เทวบุตรเทวดา อินทร์ พระหม จะสามารถรู้ได้ด้วยญาณ รู้ได้ด้วยจิตที่เป็นสมาธิเป็นลำดับลำดับนี้ตลอดทั่วถึงไป โดยไม่ต้องไปถามใคร

เช่นเดียวกับคนตามดีมองเห็นอะไรแล้ว ๆ หมดปัญหาไปทันที ๆ สิ่งนี้คือนั้น สิ่งนี้คือนี้ นั้นสีขาว นี้สีแดง นี้สีดำ นั้นรูปนั้นเป็นลักษณะนั้น รูปนี้เป็นลักษณะนี้ ต่างคนต่างเห็น ต่างคนต่างประจักษ์ตัวเองไม่ต้องถามใคร นี่ท่านผู้รู้ด้วยจักษุญาณภายในจิตใจก็เช่นเดียวกับเราดูสิ่งต่าง ๆ ด้วยตาเนื้อของเรา แต่ผู้ที่ตาบอดนั้นจะเป็นสีอะไร ท่องฟ้ามหาราสมุทรมารดีหน้าผากมันมันก็ไม่เห็น มันก็ปฏิเสธว่าสิ่งนั้นไม่มี สิ่งนี้ไม่มี คนตาบอดย่อมมักกอดดีเสมอ ใจบอดก็เหมือนกัน พระพุทธเจ้าว่าบุญมี บารมี นรภม

สรรค์มี ไม่ยอมเชือเพราะมันไม่เห็น ท่านผู้เห็นท่านผู้นำมานสอนคือผู้ที่ตาดี ไม่เช่นตาบอด

พระพุทธเจ้าเป็นโลกวิทู รู้แจ้งเห็นจริงทุกสิ่งทุกอย่าง นำมาสั่งสอนสัตวโลก ประจำษะพระทัย นี่เรียกว่าผู้ตาดี เห็นอะไรไม่สังสัย ทุกสิ่งทุกอย่างไม่สังสัย แต่คนตาบอดใจบอด อย่างน้อยสังสัย มากกว่านั้นไม่ยอมเชือเลย นี่เรียกว่าทิจิ อันนี้คือทิจิของคนตาบอด ของคนใจมีดี ไม่สามารถจะรู้เห็นได้

วันนี้อธิบายถึงเรื่องสามิพօเป็นแนวทางตามนิสัยวานาของผู้จะรู้เห็นสิ่งต่าง ๆ จะเริ่มต้นไปตั้งแต่สามิ เรื่องเทวบุตรเทวตาไม่ผิดอะไรกับคนกับสัตว์สิ่งที่เต็มทั่วโลก ดินแดนนี้ ใครเห็นสัตว์ตัวใดสังสัยได้ยังไง เห็นหมารู้ว่าหมา เห็นไก่รู้ว่าไก่ เห็นคนรู้ว่าคน เห็นหมูรู้ว่าหมู เห็นชัยรู้ว่าชัย เห็นเปรตเห็นผีรู้ว่าเปรตว่าผีด้วยจักขุณยาณ เห็นเทวบุตรเทวตา กู้รู้ว่าเทวบุตรเทวตา เมื่อ он กับคนตาดีที่เห็นหมูเห็นชัยทั้งหลายเป็นต้น เห็นแบบเดียวกัน รู้แบบเดียวกัน ยิ่งรู้ภายในจิตนี้ยิ่งแม่นยำยิ่งกว่าการรู้ภายนอก

การเห็นภายนอกถ้าเห็นอยู่ไกล ๆ ก็กล้ายเป็นตาฝ้าตาฟางมองไม่ชัด ฟังไกล ๆ เลียงก์ไม่ชัด ต้องมาใกล้ ๆ ชิดติดกับตัวนี้จึงจะชัด แต่จักขุณยาณนี้มองไม่ว่าใกล้หรือไกล ไม่มีสถานที่นั้นที่นิ่ว่าใกล้หรือไกล ที่จักขุณยาณแห่งท่านผู้รู้ทั้งหลายจะมองเห็นไม่ได้นั้นไม่มี ไม่มีคำว่าใกล้หรือไกล ประจำษะกับหัวใจ เช่นท่านกล่าวว่าวนรกรอย่างนี้ก็เมื่อ он สรรค์อย่างนี้เมื่อ он ประจำษะอยู่ที่หัวใจ ไม่ต้องไปคาดคะเนว่าวนรกรยิดยว่าเท่านั้น กิโลเท่านี้กิโล ดังเราไปจากจังหวัดนี้ไปสู่จังหวัดนั้น เป็นประมาณเท่านั้นกิโลเท่านี้กิโล ไปรกรไปสรรค์ไม่มีกิโล ประจำษะอยู่ที่หัวใจ แจ่มแจ้งอยู่ที่หัวใจ ไม่สังสัย นี่พระพุทธเจ้านำมานสอนโลกสอนอย่างนี้

แต่คนตาบอดลบลังปัดกันหมดไม่ยอมรับ รับตั้งแต่สิ่งที่จะเป็นพื้นเป็นไฟเผา ให้มัตวเองเท่านั้น นี่เรียกว่าใจบอด นี่เร้าพูดถึงเรื่องขั้นภูมิสามิให้พื่นอองทั้งหลายว่า ประจำษะพยานในศาสนพุทธของเรานี้มีเป็นอภิโล ทันสมัยตลอดเวลา ขอให้เราบำบัดภูมิปัญญา จามาประจำษะกับใจของเรา สามิสมบัติเป็นลินค้าอันหนึ่งเราก็เห็นประจำษะในหัวใจของเรา เราเป็นเจ้าของในหัวใจของเรา ปัญญาสมบัติ วิมุตติสมบัติ จนกระทั้งนิพพานสมบัติ ก็มาประจำษะที่หัวใจของเรา เราเป็นเจ้าของแห่งธรรมเหล่านี้อยู่ในหัวใจของเรา เป็นอย่างนี้ตลอดมาจนกระทั้งปัจจุบัน

ผู้ปัญญาติตามหลักธรรมของพระพุทธเจ้า จะต้องรู้อย่างนี้ เห็นอย่างนี้ เป็นแบบเดียวกันหมด เช่นเดียวกับเราวนความวิ่งเหยี่ยวตามกิเลส วิ่งเหยี่ยวตามกิเลสจะเป็นกิเลส

ตลอดไป ไม่มีคำว่าครึ่ว่าล้าสมัย กิเลสตัวใดเกิดขึ้นที่ใจ คุ้ยเขี่ยบุดคันหาได้ที่ใจ ความโลภเกิดขึ้นที่ใจ ขวนขวยได้ที่ใจ ดีดดันได้ที่ใจ เป็นทุกข์ได้ที่ใจ ความโกรธก็เหมือนกัน เพาตัวเราแล้วก็ไปเผาคนอื่นให้เป็นฟืนเป็นไฟเผาไหม้ไปหมดก็เกิดขึ้นที่ใจ ราคะตัณหก็เกิดขึ้นที่ใจ เกิดขึ้นที่นี่ เวลาดับก็ดับกันที่นี่ ธรรมะท่านก็ดับสิ่งเหล่านี้ดับประจำใจในนี้ แล

นี่พุดถึงขั้นสามาริ วีเววของสามาริที่ผู้ปฏิบัติไม่ว่าครั้งพุทธกาล ไม่ว่าสมัยนี้ เป็นธรรมอุกาลิโก เสมอตันเสมอปัจจัยตลอดมา เมื่อมีอุปนิสัยสามารถควบจาระได้ มีสามาริ เป็นรากรฐานแล้วต้องรู้ได้เห็นได้ตามพระพุทธเจ้าสอนไว้แล้วอย่างสต ฯ ร้อน ฯ เวลา เรายาเข้าก็เจอแบบสต ฯ ร้อน ฯ เมื่อกัน ไม่มีกាលนั้นสมัยนี้ เพราะสิ่งเหล่านี้เป็นของมีมาตั้งเดิม เป็นแต่เพียงว่าไม่รู้ พอก้าวออกจากขั้นสามาริแล้วที่นี้เป็นการขยายปัญญาออกไปเพื่อจะฝ่าสังหารกิเลส ฝ่าความโลภ ฝ่าความโกรธ ฝ่าราคะตัณห ประเกทต่าง ฯ ฝ่าไปด้วยปัญญา สติปัญญาหมุนตัวไปเรื่อย ฯ เมื่อได้กำลังแล้ว สามาริ เป็นพื้นฐานแห่งการก้าวเดินเพื่อธรรมขั้นสูงขึ้นไปแล้ว ธรรมขั้นสูงก็ได้แก่ปัญญา ขึ้นไปเป็นลำดับ

แก้กิเลสแก้ที่ปัญญา ความโลภเราว่าเฉย ฯ เรียนเต็มปาก จนกลายเป็นหนอน แทะกระดาษไปแต่ละความโลภไม่ได้แม่ตัวเดียว ความโกรธ ความหลง เรียนสักเท่าไรก็ เรียน ได้แต่ชื่อแต่นามของกิเลสของมรคผลนิพพานเท่านั้น แต่ตัวกิเลสจริง ฯ มรค ผลนิพพานจริง ฯ ไม่ได้ ไม่เห็น ไม่รู้ แต่เมื่อภาคปฏิบัติจับเข้าไปตรงไหนแล้ว รู้ตรงนั้น เห็นตรงนั้น สิ่งที่ควรละละได้ตรงนั้น สิ่งที่ควรถอนถอนได้ตรงนั้น เช่นอย่างถอนกิเลสประเกทต่าง ฯ ด้วยปัญญา ปัญญาเป็นขั้นของปัญญา

ขอให้ท่านผู้ปฏิบัตินำไปปฏิบัติโดยทางที่กล่าวนี้ แน่นอนไม่ส่งสัยในการสั่งสอน หมู่เพื่อน เพราะได้ปฏิบัติตามอย่างนี้ รู้มาอย่างนี้ เห็นมาอย่างนี้ ถึงขนาดที่ว่าไม่ทูลตามพระพุทธเจ้า ก็ เพราะความมั่นใจแน่ใจเต็มที่แล้วนั่นเอง การสอนธรรมนี้ในขั้นธรรมต่าง ฯ เรายังไม่ส่งสัยในการสั่งสอนธรรมแก่ประชาชนพระเณรทั้งหลาย สอนด้วยความแน่ใจประจำใจมาแล้วจึงนำมาสอน ทั้งทางการดำเนินผลลัพธ์ได้รับจากการดำเนินนั้นเป็นชั้น ฯ ขึ้นมา

นี่เรื่องขั้นของปัญญา ก็เหมือนกัน ปัญญาเมื่อยาประเเกท ปัญญาขั้นหมายฝ่ากิเลส ขั้นหมายเป็นลำดับลำด้า ปัญญาขั้นกลางหมุนตัวเป็นเกลียว เรียกเป็นธรรมจักร ปัญญา ได้ก้าวเดินแล้ว สามาริเป็นพื้นฐานแห่งการก้าวเดินของปัญญา เมื่อปัญญาได้ก้าวเดินเห็นผลแห่งการแก้กิเลสของตนแล้วจะยับยั้งจะถอนใจไม่ได้เลย คำว่าความชี้เกี่ยจชี้คร้าน ความท้อแท้อ่อนแอ ความนิสัยว่าสามารถวานาน้อยจะล้มละลายไปหมด มีแต่

ความหมายมั่นปั้นมือที่จะฝ่ากิเลส ถ่ายเดียวเท่านั้น

สติปัญญา ความเพียรก็เรียกว่าความเพียรกล้า ไม่มีคำว่าได้ถูกได้โดยเป็นความเพียร นอกจากรู้ได้รึเอาริว่าเท่านั้น ความเพียรเพื่อความพั้นทุกข์ เห็นทุกข์ประจักษ์ใจ เต็มหัวใจ เห็นคุณค่าของธรรมคือความพั้นทุกข์ประจักษ์ใจเต็มหัวใจ ความเพียรต้องหมุนเป็นธรรมจักรไปเลย นี่จะที่นี่มั่นกิเลสจากอัตโนมัติ กิเลสทำลายโลก กิเลสรวังตัวของมั่นในจิตใจของโลก มั่นกิลสร้างเป็นอัตโนมัติของมั่น โดยไม่มีครูมีอาจารย์สั่งสอน เพราะมั่นคล่องแคล่วว่องไวมาเป็นเวลานาน ก็ก็ปักกิลป์ในหัวใจของบุคคลแต่ละคน ๆ มีแต่กิเลสสร้างเนื้อสร้างตัวทั้งนั้น

ที่นี่เมื่อถึงคราวธรรมมีกำลังแล้ว ธรรมกิลสร้างเนื้อสร้างตัวของธรรมขึ้น ด้วยการสังหารกิเลสซึ่งเป็นภัยแต่ละประเภทไปโดยลำดับลำด้า กล้ายเป็นสติอัตโนมัติ ปัญญาอัตโนมัติ เป็นภาระนามยปัญญา แปลว่าปัญญาที่เกิดขึ้นจากการภาระล้วน ๆ ในวงสามอิภาระ ไม่เกิดขึ้นจากความจดความจำความได้ยินได้ฟังอื่นใดทั้งนั้น แต่เกิดขึ้นกับตน เหมือนกับกิเลสที่มั่นเกิดขึ้นกับตนคือใจ กิเลสเกิดขึ้นจากใจผูกมัดจิตใจจันได เมื่อธรรมมีสติปัญญาธรรมเป็นต้น ได้เกิดขึ้นแล้วประจักษ์ใจ ย่อมหมุนตัวฝ่ากิเลสอยู่ภายในจิตใจโดยอัตโนมัติ หมุนตัว ๆ

เหมือนกับไฟได้เชื้อ เชื้อไฟจะมีขยายมีกลางมีลະเอียดขนาดใหญ่ ไฟจะลุกไหม้ไปได้หมด ส่วนขยายลุกไหม้จะอันขยาย ส่งเป็นลุกไหม้ แสดงความรุ่มร้อนรุนแรง แล้วขึ้นกลาง ขึ้นละเอียดของเชื้อไฟมียังไง ไฟจะตามเผาไหม้ไปหมดจันได กิเลสจะมีประเภทใดก็ตาม เมื่อถึงขั้นภาระนามยปัญญาได้ก้าวออกเดินแล้ว จะเป็นการเผาไหม้กิเลสไปโดยอัตโนมัติของตน โดยไม่มีการบังคับบัญชาให้ประกอบความพากความเพียร นอกจากได้รึเอาริว่าเท่านั้น เพราะจะเลยเดิด

คำว่าเลียเดิดคืออะไร จะเพลินในความพากเพียร ในความละกิเลส จนไม่ได้พักผ่อนหย่อนใจแล้วกำลังวังชาทางด้านปัญญา กิลลดหย่อนลง เพราะจะนั่นท่านจึงสอนให้เข้าพักเรือนใจคือสมาริ เมื่อทำงานด้วยปัญญาเต็มที่แล้วเกิดความเห็นดีเห็นดีอยเมื่อยล้า ให้ย้อนจิตเข้ามาสู่สมาริพักลงบนเบาะกำลัง หลังจากนั้นปล่อยจากสมาริก็ความสงบใจพักตัวแล้ว ออกก้าวทางด้านปัญญา หมุนตัวเป็นเกลียวไม่มีวันมีคืน ไม่มีคำว่ายืนว่าเดิน วันนี้วันอน เว้นแต่หลับเท่านั้น เป็นเวลาของปัญญาฝ่ากิเลสไปเสียทั้งหมดโดยอัตโนมัติของตน นี่เรียกว่าปัญญามีกำลัง ธรรมมีกำลัง ฝ่ากิเลสสด ๆ ร้อน ๆ เช่นเดียว กับครั้งพุทธกาลท่านฝ่ากิเลสของท่านนั้นแล

พادพันกิเลสให้แตกกระจายไปจากจิตใจโดย

กิเลสครั้งพุทธกากับกิเลสครั้งนี้เป็นชนิดเดียวกัน เครื่องสังหารกิเลสครั้งพุทธกากับกิเลสครั้งนี้ก็เป็นชนิดเดียวกัน เพราะฉะนั้นจึงฟ่ากันได้สะบันหันแหลกแต่กระจายไปหมดเช่นเดียวกับพระพุทธเจ้า ครองความบริสุทธิ์ขึ้นมาเป็นธรรมทั้งแท่งขึ้นที่จิตใจด้วยกันเช่นเดียวกับครั้งพระพุทธเจ้า ธรรมจึงเป็นอลาโกร ไม่มีกาล ไม่มีสถานที่ไม่มีเวลา ครรบำเพ็ญธรรมเมื่อไรเป็นธรรมเมื่อนั้น เป็นบุญเป็นกุศลเป็นคุณงามความดีแก่ตนทั้งนั้น ๆ

นี่เรียกว่าปัญญาทำงานของท่านผู้ปฏิบัติธรรม เนพะอย่างยิ่งคือจิตภาวนा เป็นงานที่ฟ่ากิเลสสต ฯ ร้อน ฯ ประจำษภัยในจิตใจของตน ขาดลงไปมากน้อยเพียงไรรู้ชัด ฯ จนกระทั่งกิเลสไม่มีเหลือภัยในจิตใจขาดสะบันลงไปหมด ก็ประจำษขึ้นมาภัยในใจ ในครั้งพุทธกากล่าวเรียกว่าบรรลุธรรม หรือตรัสรู้ธรรม ก็หมายถึงสังหารกิเลสให้มุ่งมัดออกไปจากจิตใจ เหลือแต่ธรรมคือความบริสุทธิ์วิมุตติหลุดพ้นเต็มหัวใจเท่านั้น แล้วท่านให้นามว่าเป็นพระอรหันต์ ท่านผู้สั่นกิเลสแล้วเรียกว่าพระอรหันต์

ในครั้งนั้นท่านเรียกอย่างนั้น ในครั้งนี้จะเรียกว่าอย่างไร ถ้าเรียกว่าอรหันต์อย่างนี้กิเลสมันจะรุ่มเรอ เพราะกิเลสเกิดมาตั้งแต่โคตระพ่อโคตระแม่ของกิเลสมันไม่เคยเป็นพระอรหันต์ ปัจจุตภัยของมันมันก็ไม่เคยเป็นพระอรหันต์ มันจะยอมรับจากคำว่าเป็นพระอรหันต์มาได้อย่างไร มันต้องปฏิเสธ ปัดทันที ฯ รุ่มทึ้งกันทันทีแหละ เพราะอะไร เพราะกิเลสมันหนามันแน่นมันไม่ยอมรับความจริง ความจริงที่ได้มากได้น้อย

เหมือนเราไปหาเงินหาทอง วันนี้ได้มากกีบากกีพุดได้สบาย วันนี้ได้มา ๑๐ บาท ๒๐ บาท ๓๐ บาท ตามหลักความจริงที่เราได้มา เราเก็บพุดได้สบาย พังได้สบาย แต่เวลามาปฏิบัติธรรมนี้มันไม่เหมือนกับเราหาเงินหาทองที่กิเลสไม่เข้าไปแทรก พอเรามาแก้กิเลสนี้มันเป็นข้าศึกกับกิเลส พอเราหารรถหาธรรมได้ขึ้นได้ภูมิใจ แม้ที่สุดได้สามาริเท่านั้นก็หัวว่าเป็นการโล้อวดแล้ว เห็นไหมกิเลสเก่งไหม รุ่มตีแล้ว หัวว่าโล้อวด นั่นเห็นไหม

กิเลสนั้นแล้วตัวสำคัญมากมันอยากอวดตัวของมัน มันไม่อยากให้ธรรมซึ่งเป็นของจริงนี้แข่งหน้ามันไปได้เลย มันจึงเอาตั้งแต่ของปลอมมากลบไว้ ฯ ทับถมไว้หมด ผู้บำเพ็ญคุณงามความดีได้มรรคได้ผลเช่นไรจึงพุดไม่ได้ กิเลสเย็บปากไปหมดเลย สมัยนี้เป็นสมัยกิเลสเย็บปากแห่งมรรคผลนิพพานของผู้ปฏิบัติ พุดออกมานะไม่ได้ นี่ตามเรื่องของกิเลสเป็นอย่างนั้น ถ้าตามเรื่องความจริงของธรรมแล้ว ธรรมเป็นของจริงทำไม่พูดของจริงไม่ได้ กิเลสเป็นของปลอมทำไม่พูดว่ากิเลสปลอมไม่ได้

อนบัตรจริงทำไม่พูดว่าอนบัตรจริงไม่ได้ อนบัตรปลอมทำไม่ถึงพูดอนบัตรปลอมไม่ได้ ต้องพูดได้ด้วยกันเต็มเม็ดเต็มหน่วย ปลอมเท่าไร ร้อยบาท พันบาท ก็ปลอมทั้ง

นั้น ๆ ไม่มีคุณค่าอย่างไร กิเลสจึงไม่มีคุณค่าในหัวใจเราพอจะให้ได้รับความสุขความเจริญ ธรรมเท่านั้นเป็นสิ่งที่มีคุณค่า ธรรมนี้เป็นของจริง เมื่อเราเสาะแสวงหามากน้อยเพียงไรประภาก็ขึ้นมา

เช่น จิตสังบนบอกว่าจิตสังบ จะผิดไปที่ไหน นี่ผลของเรามาได้ขึ้นสังบ เราก็บอกว่าสังบ นี่หารรรมมาได้เป็นขึ้นสังบ หารรรมมาได้เป็นขึ้นสามาริ หารรรมมาได้เป็นขึ้นปัญญา หารรรมมาได้จันกระทั้งถึงขึ้นวิมุตติหลุดพัน พุดออกตามหลักความจริงที่ตนรู้ตันเห็น จะผิดไปที่ไหนเมื่อพูดตามหลักความจริงแล้ว

พระพุทธเจ้าท่านเอกสารความจริงมาพูด จึงสอนโลกพระเทื่อนโลกไปหมดด้วยหลักความจริง พระพุทธเจ้าตรัสรู้ที่นั้น เช่น ให้ร่มโพธิ์กับกว่าให้ร่มโพธิ์ ตรัสรู้วันไหนก็บอกได้ชัดเจน บอกได้อย่างอาจหาญชามชัย ว่าตรัสรู้วันเดือนหน้าเพียง ที่นี่บรรดาสาวกทั้งหลายที่บำเพ็ญตามพระพุทธเจ้า ดังพระเบญจวัคคีย์ทั้งท้าเป็นต้น เวลาไปถึงพระพุทธเจ้าแล้ว พระองค์ก็ทรงแสดงธรรมให้ฟัง ยกอริยสัจ ๔ ซึ่งเป็นสถานที่อุบัติแห่งท่านผู้บริสุทธิ์ทั้งหลายขึ้นมาทันทีเลยที่เดียว

ทุกข์ อริยสุจัจ สมุทัย อริยสุจัจ มงคล อริยสุจัจ นิโรอ อริยสุจัจ ขึ้นทันที แล้ว
พระอัญญาโภณทัญญาได้รู้ได้เห็นธรรม ประจำกษในใจของตนแล้วว่า ยงกิณฑิ
สมุทยธรรมมั่น สพพนตุ นิโรธรรมมั่น ได้อุทานขึ้นมาว่า สิ่งใดที่เกิดขึ้นแล้วดับทั้งนั้น นี้เป็น^{๑๔๔}
อุทานของพระอัญญาโภณทัญญา ได้บรรลุพระโสดา โสดา แปลว่า กระเสขของพระ^{๑๔๕}
นิพพานพادพิงถึงแล้ว ได้จับยึดเอาสายทางแห่งพระนิพพาน เกาะติดแล้วด้วยโสดา^{๑๔๖}
ปัตติมรรค

เวลาจับพระธรรมเทศนาลง พระพุทธเจ้าก็ทรงเปล่งพระอุทานรับพระอัญญาโกรณ ทัญญาะว่า อัญญาสิ วต โภ โภณุทลุโญ อัญญาสิ วต โภ โภณุทลุโญ พระอัญญาโกรณ ทัญญาะผู้เจริญได้รู้แล้วหนอ ๆ ธรรมที่เรารู้เราเห็นนี้ พระอัญญาโกรณทัญญาะจับเงื่อนได้ แล้วหนอ ๆ นี้เป็นสักขีพยาน นี่ก็คือท่านรู้ ท่านแสดงไว้ในธรรมทั้งหลาย เพื่อให้เราทั้ง หลายผู้มุ่งอธรรมมุ่งธรรมฟังเพื่อเป็นประโยชน์แก่ตน ท่านไม่ได้ให้ฟังเพื่อสั่งสมกิเลส เพาหัวใจตัวเอง

องค์นั้นสำเร็จอยู่ที่นั่น องค์นั้นสำเร็จพระสัดา องค์นั้นสำเร็จพระสกิทาดา องค์นั้นสำเร็จพระอนาคต องค์นั้นสำเร็จพระอนาคต องค์นั้นสำเร็จเป็นพระอรหันต์ อยู่ในสถานที่นั่น ๆ ท่านพูดประภาศกัจวานมาในพระไตรปิฎกมีน้อยเมื่อไร ล้วนแล้วแต่พูดความจริงตามสิ่งที่มีที่เป็นทั้งนั้น ก็เมื่อเป็นเช่นนั้นธรรมเป็นอันเดียวกัน กิเลสเป็นอันเดียวกัน ละได้มากน้อยเพียงไร ถึงขั้นได้ภูมิไดของธรรม ผู้ปฏิบัติธรรมสามารถที่จะพูดออกมากได้ เพราะสามารถได้ประจักษ์ใจ ทำไมจะพูดออกมากไม่ได้

ถ้าหากว่าธรรมะพูดออกมานไม่ได้ศาสนา ก็หมดความหมาย ไม่มีใครยอมเชื่อ พระพุทธเจ้าก็ไม่มีตนมีตัวไม่มีใครยอมเชื่อ ธรรมที่ทรงแสดงไว้เพื่อ造福คนนักไม่มีความหมาย ไม่มีใครยอมเชื่อ สิ่งที่เชื่อ ก็คือเชื่อแต่กิเลสอย่างเดียว กิเลสเป็นศาสนาของกิเลสไปหมด มีแต่ฟืนแต่ไฟเผาบ้านเผาเมืองเต็มบ้านเต็มเมืองเวลาหนึ่ง มีแต่พวกที่ถือกิเลสเป็นสรณะหันหน้า ไม่ได้ถือธรรมเป็นสรณะ ถ้าขณะได้ได้ถือธรรมเป็นสรณะ ขณะนั้นย่อมรู้ตัว รู้สึกตัว สติธรรมเครื่องเตือนให้รู้สึกตัว ปัญญาธรรมเตือนให้พินิจพิจารณาความผิดถูกชั่วดี และจะได้แก้ไขถอดถอนดัดแปลงตัวเองให้เป็นลำดับลำดา นี่เรียกว่าศาสนาธรรม

ถ้ากิเลสเป็นศาสนาแล้ว ได้เท่าไรไม่พอ ได้เท่าไรยิ่งดี ๆ โลกเท่าไรยิ่งดี โลกจนกระทั้งวันตายยิ่งดี นี่จะถือกิเลสสอนสอนอย่างนี้ เอาจนกระทั้งไม่รู้จักวันเป็นวันตายของตัวเอง มีแต่โลกทำเดียว ได้เท่าไรไม่พอ จะให้พอได้ยังไงเมื่อไสเชื้อไฟเข้าสู่ไฟ ไฟจะพอกับเชื้อได้ที่ไหน ไสเข้าไปเท่าไรมันก็เผาไหม้เท่านั้น ๆ จนเกลี้ยงเป็นเถ้าเป็นถ่านไปหมด นี่ไสเหยื่อเข้าไปให้ความโลก ได้อันนั้นมาคือเหยื่อ ได้อันนี้มาคือเหยื่อ ไสเข้าไปเท่าไรมันก็เผาไหม้ ๆ ทั้งหมดไม่มีสิ่งใดเหลือ

สุดท้ายกระดูกตัวเองที่อยู่กับตัวของเรารองไม่มีความหมายอะไรเลย เป็นท่อนไม่ท่อนฟืน อย่าว่าแต่สมบัติเงินทองข้าวของที่มีมากมีน้อย หมายด้วยความโลกไม่มีเมืองพ่อนั้นเลย แม้กระดูกในตัวเอง ตายแล้วก็ไม่มีความหมายไร้ค่า คนนี้มีสมบัติลม ๆ แล้ง ๆ ไม่ได้มีสมบัติเป็นที่อบอุ่นจิตใจของผู้มีธรรมภายในใจเลย เพราะฉะนั้นการเสาะแสวงหาธรรม การถือศาสนา จึงต้องถือธรรมเป็นหลัก การถือกิเลสต้องถือความโลก ความโกรธ ราคะตัณหาเป็นหลัก ให้มันชุดมันลากไปเต็มบ้านเต็มเมืองเวลาหนึ่งไม่เคยเห็นหรือ ทุกคนเห็นไปทุกแห่งทุกหน ราคะตัณหานี้ตัวสำคัญมาก หนักมากที่สุด

ในวงปฐบัติเรารถึงรู้ได้ชัด การผ่ากิเลสผ่ากิเลสตัวได้ก็ตาม ไม่ได้สละชีวิตใจถึงเป็นถึงตายเหมือนกับการผ่ากิเลส กามกิเลสหนักมากที่สุด เมื่อโลกกระเทือนเต็มไปทั่วโลกธาตุเลย เข้าในวงในคือขี้นเวทีฟัดกันกับกิเลสด้วยจิตตภาวนา ก็รู้เองเห็นเอง เมื่อสภาพอันนี้กามกิเลสเครื่องดึงดูด เครื่องบีบบังคับจิตใจนี้ขาดสะบันลงจากใจแล้ว กองทุกข้อนใหญ่หลวงที่เกิดขึ้นจากการราคะซึ่งโลกชอบมากที่สุดนี้ ก็ขาดสะบันลงไปด้วยกัน ไม่มีทุกข้อนหนักแน่นจากการกิเลสหนึ่งติดอยู่ในใจเลย ใจดวงนั้นก็loyตัวขึ้นไป

นี่ผู้สำเร็จพระอนาคตมีตั้งแต่สอบ ถ้าเราเทียบอย่างทุกวันนี้สอบได้ ๕๐% เรียกว่าสอบได้ นี่ขั้นต้นก็คือผู้สำเร็จเป็นพระอนาคตมี ตั้งแต่ ๕๐% ขึ้นไปแล้วเรียกว่าขาดแล้วจากการกิเลส แต่ยังไม่เต็มภูมิ จึงต้องได้ฝึกซ้อมตัวเองโดยอัตโนมัติภายในจิตใจนั้นแล

จิตใจเป็นสำลีหมุนตัวขึ้นไปข้างบนเรื่อย ๆ ละเอียดเข้าไปเรื่อย ๆ ไม่มีอะไรชุดลากกัด ถ่วงให้ดึงลงจมอยู่ในกองทุกข์เหมือนกิเลสนี่เลย ผู้สั่นกิเลสแล้วจิตใจจึงเป็นจิตอัตโนมัติ ชำราบนไปโดยลำดับลำดาก

ผู้ที่สำเร็จเป็นพระอนาคตมีแล้วย่อมไปเกิดใน ๕ สถานคือพรหมโลก ๕ ชั้น อวิชาเลื่อนขึ้นไป อดับป่า จิตละเอียดเข้าไปเลื่อนขึ้นไป สุทัสดา สุทัสดี อกนิภูมิ จากนั้นก็ ก้าวเข้าสู่นิพพาน นี่ผู้ที่สำเร็จเป็นพระอนาคตมีแล้วก้าวขึ้นไปเป็นลำดับโดยอัตโนมัติ เป็นแต่เพียงว่าถ้ามีชีวิตอยู่ก่อการบำเพ็ญกิริ่งตัวเข้าไปและบรรลุถึงจุดที่หมายได้เร็วกว่า กัน แต่ถ้าเป็นหลักธรรมชาติเป็นไปเองนั้นจะมีการช้าต่างกัน แต่ถึงอย่างไรก็ตาม ธรรมชาตินั้นหมุนตัวไปเองโดยหลักธรรมชาติของตน ถึงขั้นนิพพานเหมือนกันหมด

นี่พูดถึงเรื่องผลแห่งการปฏิบัติ ครั้งนั้นกับครั้งนี้ศาสนาของพระพุทธเจ้าอันเดียว กัน กิเลสอนันเดียวกัน บรรคเครื่องสังหารกิเลสอนันเดียวกัน ผู้ปฏิบัตินำมา fading พ้นหัน แลกกับกิเลสประเภทเหล่านี้ให้ขาดสะบันลงไป ก็เป็นผู้ทรงบรรคทรงผลเช่นเดียวกับ ครั้งพระพุทธเจ้ายังทรงพระชนม์อยู่นั้นแลไม่มีทางสงสัย เพราะฉะนั้นศาสนาธรรมจึง เป็นตลาดแห่งบรรคผลนิพพานอยู่ในนี้หมด

การให้ทานก็เป็นบุญเป็นกุศลตามพระโอวาทที่สอนไว้แล้วไม่เป็นอื่นแต่ไรมาก ไม่ว่าจะให้ทานประเภทใดของการให้ทาน เป็นการสั่งสมคุณงามความดีเข้าสู่ใจ เป็น หลักของใจ เป็นที่เกาที่ยึดของใจ เป็นที่ฝากเป็นฝากตายของใจล้วน ๆ ขึ้นไปเลย ไม่มี คำว่าระเคราะห์สายกับบุญกับกุศลที่ตนสร้างมากน้อยนั้น เราสร้างมานาดใหญ่เพิ่ม กันเข้าไป สร้างความแน่ใจ สร้างหลักใจของเราให้แน่นหนามั่นคงต่อความเคลื่อนไหว ของตนที่จะไปเกิดในภพใดชาติใดของผู้มีบุญ ย่อมมีความอบอุ่นอยู่ภายในใจของตน

คือก็เหมือนกัน จิตตภานาก็เหมือนกัน มีแต่หลักอันมั่นคงของจิตใจ ใจจะได้ยึด อันนี้เป็นที่เกา ๆ ไปเรื่อย ๆ จนกระทั่งสร้างวานิษฐ์มีการให้ทาน รักษาศีล ภานา ที่เรียกว่าบารมี เต็มสมบูรณ์ในหัวใจแล้วดีดึงเดียวขึ้นถึงนิพพาน ไม่ต้องไปทูลตาม พระพุทธเจ้า เพราะทางนี้พระพุทธเจ้าทรงสั่งสอนแล้วด้วยความราบรื่น เรียกว่าส瓦ก ชาตธรรม ตรัสไว้ชوبแล้ว ให้พากันดำเนินเดิ ทานเป็นทาน คือเป็นคือ ภานาเป็น ภานา บุญเป็นบุญ บากเป็นบาก ให้พากันพยายามสร้างคุณงามความดีภายในจิตใจ สร้างหลักฐานให้จิตใจ

เวลานี้จิตใจของชาวพุทธเรารู้สึกว่าไข่คัวมาก ไม่ค่อยมีหลักยึด อาศัยแต่ด้าน วัตถุเป็นหลักยึด นั่นเป็นเรื่องของกาย อาศัยเพียงชั่วกาลชั่วเวลา จิตไปสร้างอารมณ์ สำคัญว่าตนมีสิ่งนั้นตนมีสิ่งนี้ต่างหาก แล้วก็หลงอารมณ์ของตัวเอง เวลาตายแล้วสิ่งเหล่านั้นไม่มาช่วยเหลือได้เลย ถ้าผู้สร้างบากมากก็จะมีตั้งแต่ความชั่วชาลามก เป็น

ข้าศึกศัตรูต่อตนตลอดไป เกิดในพนีก์ไม่แน่นอนในการตายของตัวเอง แล้วเวลาคิดถู เรื่องการตายยิ่งเกิดความเดือดร้อนมากขึ้น นั่นคือผู้มีบำบัดมากบานหนา ผู้ที่ระลึกถึง ความตายมีความอบอุ่นภายในจิตใจของตัวเอง นั่นคือผู้สร้างเกราะกำบังไว้อย่างแน่น หนามั่นคงโดยลำดับจนกระทั้งเป็นที่แน่ใจ มีชีวิตอยู่เราก็ผาสุกสบาย ตายไปแล้วเราก็ จะอาศัยการมีอันนี้เป็นเครื่องประคองจิตใจของเราให้ผ่านพ้นไปได้โดยลำดับด้วยความ เป็นสุคโต อุยดีผาสุกสบาย

ท่านจึงสอนให้สร้างหลักฐานภายในจิตใจ ออย่างน้อยให้เป็นคู่เดียงกันไปกับด้าน วัตถุ ด้านวัตถุเกี่ยวกับสังขารร่างกายมีความเป็นอยู่ปุวายด้วยอาหารการกิน ที่พักที่ นอน สิ่งใช้สอยต่าง ๆ เราก็อาศัยเข้าไป ส่วนสร้างหลักฐานภายในจิตใจ ที่จะเป็นเครื่อง อุดหนุนให้เราไปเกิดในสถานที่ดีคติที่เหมาะสมตามความมุ่งหมายนั้นเราก็ไม่ลดละ ให้ สร้างทั้งทรัพย์ภายนอกคือสมบัติเพื่อร่วงกายได้อยู่อาศัย สร้างทั้งทรัพย์ภัยในคือบุญ กุศลเข้าสู่จิตใจของตน เรียกว่าผู้นี้เป็นผู้พร้อม

ภายนอกก็พร้อม ภายในก็พร้อม ไม่มีความหวั่นไหว ไม่มีความเดือดร้อนวุ่นวาย มีชีวิตอยู่เราก็มีสมบัติเงินทองข้าวของเป็นเครื่องใช้ไม้สอย เราก็ไม่ขาดแคลนกันดรามาไม่ ได้รับความทุกข์ความลำบากมาก ทางกายใน ศีล ทาน ของเราก็ได้สร้างมาแล้วเป็น เครื่องอบอุ่นจิตใจของเรา เราก็มั่นใจ ตายเมื่อไรก็ตายไปได้ เพราะฉะนั้นพระอรหันต์ ท่านเวลาท่านสิ้นกิเลสโดยสมบูรณ์แล้ว ความเป็นอยู่กับความตายไปของท่านจึงมีน้ำ หนักเท่ากัน

ไม่มีคำว่าเป็นห่วงเป็นไขกับอดีตอนาคต เพาะพօอยู่กับใจที่พอตัวแล้วนั้นโดย สิ้นเชิง ท่านจึงไม่มีหนักในทางใด ความเป็นอยู่ก็เป็นเรื่องของธาตุของขันธ์ของตัวอยู่ เมื่อยังไม่ถึงกาลที่มันถลายไป ท่านก็อาศัยมันไปเท่านั้น เมื่อหมดสภาพแล้วมันแตกลง ไป ท่านก็ปล่อยเสียพระจิตของท่านพอแล้ว ท่านไม่ไปอาศัยขันธ์นี้มาเป็นเครื่องเพิ่ม เติมเสริมต่อไปอีกแล้ว

ด้วยเหตุนี้ความตายไปกับความเป็นอยู่ของพระอรหันต์จึงมีน้ำหนักเท่ากัน ถ้า หากไม่นำประโยชน์ของโลกเข้ามาเทียบเคียงแล้ว ความเป็นอยู่และความตายไปของ พระอรหันต์ จะไม่มีน้ำหนักกันได้เกินอันใดเลย มีน้ำหนักเท่ากัน แต่ถ้าเทียบถึง ประโยชน์ของโลก เวลา มีชีวิตอยู่ได้ทำประโยชน์อย่างนั้น ๆ ต่อโลก หากยังมีชีวิตต่อไป ก็จะทำประโยชน์ได้มากต่อไป ออย่างนั้นการเป็นอยู่ของท่านก็มีน้ำหนักกว่าการตายไป เพราะมีน้ำหนักเพื่อทำประโยชน์ให้โลก ไม่ได้เพื่อทำประโยชน์ให้ท่าน ท่านพอแล้ว

นีละผลแห่งการปฏิบัติศาสนาธรรมของพระพุทธเจ้า ปัจจุบันนี้เป็นตตลาดแห่ง บรรพบุรุษพานสต ฯ ร้อน ฯ ขอให้พื่นอองทั้งหลายจำคำนี้ไว้ให้ถึงใจ การสอนนี้ไม่ได้

มาสอนแบบป่าว ๆ สอนแบบถึงพริกถึงขิงถึงเหตุถึงผล ได้ปฏิบัติตามอย่างนี่จริง ๆ รู้มาอย่างนี่จริง ๆ เห็นอย่างนี่จริง ๆ แล้วก็สอนอย่างนี้ไม่สอนอย่างอื่น สอนอย่างอื่นผิดพระพุทธเจ้าทรงรู้ทรงเห็นทุกสิ่งทุกอย่างนำมาสอนโลกไม่สะทกสะท้านเลย พระพุทธเจ้าไปลูบคลำที่ไหน ไปตามไครมาสอนโลก ประจักษ์ในหัวใจแล้วพูดได้ด้วยกันคนเราเด็กก็ตามไปเจอเหตุการณ์ต่าง ๆ ผู้ใหญ่ก็ตามเมื่อไปเจอเหตุการณ์ต่าง ๆ เต็มหัวใจแล้ว เด็กมาพูดได้เต็มเม็ดเต็มหน่วย ผู้ใหญ่ค้านมันไม่ได้นะเดียวมันจะชี้หน้าเอา

นี่ของจริงได้รู้เข้าไปเห็นเข้าไปก็เป็นแบบเดียวกัน นอกจักของปلومเท่านั้นมันถึงได้คัดค้านต้านทานตลอดเวลา เช่น ระหว่างกิเลสกับธรรม ธรรมเป็นของจริง กิเลสเป็นของปلوم ต้องตามคัดค้านธรรมเสมอ เป็นข้าศึกศัตรูต่อธรรมอยู่เสมอ นี่ละที่เราปฏิบัตินำเพลี่ยคุณงามความดีลำบากก็เพราะกิเลสตามราเว็นน์เอง ตามคัดค้านต้านทานตามกีดตามวาง จะทำบุญให้ทานแต่ละหนึ่งบาท สองบาท สามบาท หึ่งแล้วหวงแล่ กำแล้วกำแล่ ถ้าเป็นเงินกระดาษก็เลยกลายเป็นน้ำไปหมดในกระดาษอันนั้น เพราะเหงื่อ มือแบบไม่ออก นี่ความตระหนั่นบีบบังคับเอาไว้ จนกระทั่งเงินกระดาษนั้นเปื่อยกับมือเลยก็มี นี่เรื่องอำนาจของความตระหนั่นเป็นอย่างนี้

แต่เรื่องอำนาจของธรรมแล้ว เอ้า เปิดออกไป มีมานี่มีเพื่อทำประโยชน์ เก็บไว้เฉย ๆ เกิดประโยชน์อะไร ทิ้งไว้เฉย ๆ อยู่ในกระเปามันก็อยู่ในกระเปาไม่เห็นเกิดประโยชน์อะไร ไว้ในตู้ในเซฟในที่ไหนมันก็อยู่ในตู้ในเซฟ ไม่เห็นเกิดประโยชน์อะไร อันใดที่จะเป็นประโยชน์ เอา นำมาทำประโยชน์ เก็บไว้ก็เก็บไว้เพื่อทำประโยชน์ ไม่ได้เก็บไว้ด้วยความตระหนั่นเห็นเชียว นี่เรียกว่าธรรม ทำลงไปอย่างนี้จึงเรียกว่าธรรม ผู้เชื่อธรรม ถ้าเชื่อกิเลสมีแต่ความตระหนั่นเห็นกับความโลภมาก ความเห็นแก่ตัว ความเอรัดเอาเปรียบบีบบังคับในหัวใจ หาความสุขที่ไหนได้

คนตระหนั่นเห็นยิ่หัวความสุขไม่เจอนะ มีเงินกองเท่าภูเขา ก็หัวความสุขไม่ได้นั้นก็กองเงินกองทองเสีย นีก็กองทุกชั้นเสียอยู่ในหัวใจ มันเข้ากันไม่ได้ ถ้ามีธรรมแล้วนี้ คือความสุข บอกทันที จะทุกชั้นคนแคนนขนาดไหน ความสุขภายในจิตใจด้วยศีลด้วยธรรมที่บำเพ็ญมานี้เป็นเครื่องหนุนตลอดเวลา อุ่นตลอดเวลา ไม่จำเป็นต้องเป็นเศรษฐี ก็เป็นเศรษฐีธรรมได้ภายในใจของตน

จึงขอให้พื่น้องทั้งหลายที่เป็นชาวพุทธจำไว้ตามนี้ ฟังให้ถึ่งใจ วันนี้เทศน์อย่างถึงใจกับพื่น้องทั้งหลายให้ทราบนะ เราได้ดำเนินปฏิบัติตามเต็มกำลังความสามารถ จึงพูดแล้ว สาสุ ว่าอย่างนี้เลย ไม่ทูลถามพระพุทธเจ้า เรื่องศีลก็ตี สมาริก็ตี ปัญญาขั้นใดก็ตามตามกำลังความสามารถของตน ตลอดถึงวิมุตติหลุดพ้น เราไม่ทูลถามพระพุทธเจ้า ตามท่านหาอะไร ของอย่างเดียวกัน เป็นของจริงอย่างเดียวกัน รู้อย่างเดียวกัน เห็น

อย่างเดียวกัน ละได้อย่างเดียวกัน บริสุทธิ์พุทโธได้อย่างเดียวกัน แล้วสามกันหาอะไร ประจำก็อย่างนี้

ว่าวนรค ว่าสวรค์ พระมหาลoka นิพพาน เปรต ผี อสุรกาย ทั้งหลายนั้นไม่สงสัย ไม่ทูลถามพระพุทธเจ้า เพาะสิ่งเหล่านี้มีมาดั้งเดิมแต่กากไห ฯ เช่นเดียวกับสัตว์ ประเภทต่าง ฯ มนุษย์เราก็อยู่เป็นมนุษย์ เห็นกันอยู่ด้วยความเป็นมนุษย์อย่างนี้แล สัตว์ก็เป็นสัตว์ เช่น หมู หมา เป็นต ไก่ ที่เลี้ยงไว้ในบ้านของเรา มันก็เป็นหมูเป็นหมา เป็นเป็ดเป็นไก่อยู่อย่างนั้น อยู่ในน้ำก็เป็นสัตว์น้ำ อยู่บนบกก็เป็นสัตว์บก อยู่บนฟ้า อากาศก็เป็นสัตว์บนฟ้าอากาศ มันมีตัวของมันอยู่อย่างนั้น ลบลังมันได้ยังไง สิ่งใดที่มี ยังไงมันก็มีอย่างนั้น นี่พากเปรต พากผี พากสัตว์วนรค พากเทวตา อินทร์ พระมหา เหล่านี้ก็มีอยู่เป็นหลักความจริง เช่นเดียวกับสัตว์โลกทั้งหลายที่มีอยู่ในแผ่นดินนี้เหมือนกัน ไม่มีอะไรขัดแย้งกัน เป็นของจริงด้วยกัน

บ้ามี บุญมี นรkmี สวรค์มี สมบูรณ์แบบมาด้วยกัน ผู้ที่สอนก็สอนอย่างความรู้ แจ้งเห็นจริงด้วย ไม่ได้สอนแบบงู ฯ ปลา ฯ สอนเราด้วยความรู้แจ้งเห็นจริง ให้เราฟัง จริง ฯ จัง ฯ ให้ได้ประพฤติปฏิบัติตัวให้ได้ผล แล้วเราจะเป็นลิริมิคคลแก่เรา การสร้าง ใจนี้สำคัญมากนະ หลักใจเป็นหลักสำคัญ หลักใจยังเป็นหลักทรัพย์อีกด้วย เราหมายได้ มากน้อย จะจับจ่ายใช้สอยไปทางใด มีหลักใจคือธรรมเป็นเครื่องพิสูจน์พิจารณาคัด เลือก ควรจะแยกไปทางไหน เป็นประโยชน์ทางใด ฯ เก็บไว้ก็เพื่อเป็นประโยชน์ ใช้ไป ทางใดก็เป็นประโยชน์ นี่เรียกว่าผู้มีธรรม

ถ้าผู้ไม่มีธรรม เอาจันกระทั้งวันตายก็ไม่มีอะไรติดเนื้อติดตัว เพราะกิเลสพาให้ มันโง่ จมอยู่ในความตระหนกสืบเนื่องกันแล้ว ก็ไปจมอยู่ในรกรอเจชีชาติหน้าอีก ใครช่วย มันได้ ความตระหนกช่วยได้ที่ไหน มีแต่มัดคงลงนรกเท่านั้น ความดีต่างหาก บุญกุศล ศีล ทาน ต่างหากที่จะช่วยชุดลากคนขึ้นจากนรก ให้พยายามสร้างหลักใจของเราให้ดี

อยู่ที่ไหนอย่าลืมสติธรรม ปัญญาธรรม ระลึกไว้กับใจเสมอ สติธรรมมี ปัญญา ธรรมมี ย่อมรู้ตัวว่าผิดว่าถูกกว่าตี งดเว้นในสิ่งที่ชั่วช้าลงมาได้ด้วยสติด้วยปัญญา ถ้าเป็น ไปด้วยความอยากไม่มีทางรู้ ได้เท่าไรไม่รู้ ฯ จนตายก็ไม่รู้ ความทะเยอทะยาน รากะ ต้นห่า ได้เท่าไรไม่พอ ฯ จนตายพากนี้ ถ้ามีสติปัญญายังตัวเองได้ ยกตัวอย่างเช่น เราเมียหนึ่งแล้วไปหามาอะไร เมียคนนั้นมันมีกี.. เอ้า เมียของเรามีกี..

เอามันชัด ฯ อย่างนี้ซึ่ความจริงมันเป็นอย่างนี้ แล้วหมายความว่าดเมยทำไม่ ถ้าผู้หญิง กาแฟกันนั้นมันมีสิบ... เมียของเรามี..เดียวสูมันไม่ได้ เอ้า ยอมให้มันเลียนะ แม่อีหนู นะ มันมี..มากกว่าเรือนะ ให้มันเลีย นั่นนั้นมันมีสิบ... เรอมี..เดียวสูมันไม่ได้ เอ้าให้มัน

เลีย อย่างนั้นก็พอแข่งกันนะ นี่คนไหนมันก็เท่ากัน ผู้ชายก็ไม่ได้มีสิบ... มันก็มี... เดียว ไปหามาทำไม่มาแข่งผัวตัวเอง มันเกิดประโยชน์อะไร

นี่แหละหลักธรรม ไม่ใช่ความหยาบนะ จิตมันเป็นอย่างนั้น มันทำมาอย่างนั้นทั่วโลก ทั่วสังสาร นี่เอารรมเข้าไปแทรก เอาธรรมเข้าไปชั่ลังให้รู้เนื้อรู้ตัว ว่าหญิงมี..เดียว ผู้ชายมี...เดียว อย่าเป็นบ้า อย่าตื่นเต้น หาหญิงหาชายมาทำลายครอบครัวของตัวเอง ผัวเมียทะเลกัน เพราะสิ่งเหล่านี้ มันเรียนแต่วิชาหมากัดกัน กัดกันแหลก ผัวไปไหน มาเมียก็จะตามไป เพราะมันเรียนวิชาหมา หาได้ไม่พ่อ ผู้หญิงคนนั้นมีสิบ.. คนนั้นมีสิบ...ผู้ชายคนนั้นมีสิบ..สามสิบ... มันหาเรื่องรำมาเพาผัวเพาเมีย นี่ เพราะความหยาบโลนของกิเลสมันทำโลกได้อย่างนี้ ธรรมะสอนลงไปจุดนี้ ชั่ลังความสกปรกของ กิเลสเหล่านี้ ทำไม่ธรรมะจะผิดไปพิจารณาชิ

ถ้าหากว่าการสอนอย่างนี้ เพื่อแก้เพื่อไขเพื่อถอดเพื่อถอนเป็นความผิดไปแล้ว ศาสนาหมด มีแต่กิเลสครองบ้านครองเมือง ผู้ชายคนหนึ่งมีสิบเมีย สามสิบเมีย ผู้หญิงคนหนึ่งมีสามสิบผัว ร้อยผัวก็ได้ เห็นว่าเป็นความดีความชอบ สรรเสริญเย็นยอกัน ไปหมด เอ้า คนหนึ่ง ๆ มีเท่าไรไม่พ่อ ๆ ตีทั้งนั้น ๆ จนจมลงในนรกมันก็ว่าดีทั้งนั้น ๆ นี่เรื่องของกิเลสเป็นอย่างนี้ ธรรมจึงต้องกระตุกเอาบังซิให้รู้เนื้อรู้ตัว ให้มีของเข้าของ เรา ให้มีความพอดีบอดดี

เรามีเมียหนึ่งแล้วเราจะไปหาที่ไหนมาอีกมาเพาเมียเจ้าของ เรามีผัวคนหนึ่งแล้ว ไปหาที่ไหนมาอีกมาเพาผัวเจ้าของมืออย่างหรือ ต้องต่างคนต่างมีความยินดี มีความจงรักภักดี ความซื่อสัตย์สุจริต มีความมั่น้อยต่อตนเอง มั่น้อยผัวเดียวเมียเดียว อย่ามั่นมาก มันเสาะแสวงหาวิชา เรียนวิชามาเป็นหมากัดกันในครอบครัวเหย้าเรือน นิวชา ของกิเลสมันเป็นวิชาหมากัดกัน

เวลานี้พากเราหันหลังเรียนสูงเรียนต่ำไม่ค่อยมีประมาณ กิเลสตัวนี้ลากคอมัดคอติดกันกัดกันตลอด ผัวเมียก็กัดกัน ไปที่ไหนมีแต่เรื่องกิเลสกัดกันทั่วบ้านทั่วเมือง ยิ่งกว่าหมาเดือน ๙ เดือน ๑๒ เลียอีก เราสูงที่ไหนเรียน มีศักดิ์ศรีดีงามที่ไหนเรียน ถ้าไม่มีธรรมเป็นเครื่องกำกับรักษาแล้ว เรียนมาเท่าไรมันก็เป็นเครื่องมือให้กิเลสเอาไปลุ่งแหลกหมดนั่นแหลก

พระจะนั้นจึงต้องมีธรรมเป็นเครื่องกำกับรักษา กิเลสตัวนี้ลากคอมัดคอติดกันกัดกันตลอด ผัวเมียกัดกัน พึงเป็นพึงตายกันได้ตลอดไป ไม่มีคำว่า ระเคราะห์ชาย ไม่มีครอบครัวอุ่นยิ่งกว่าผัวเมียรักชอบฝากเป็นฝากตายต่อ กัน สมบัติเงินทองของข้าของ อันนั้นมาเป็นเครื่องส่งเสริมต่างหาก ถ้าหากว่าเราไม่ดี สมบัติเงินทองก็

กลยุทธ์เป็นฟันเป็นไฟมาเผาไหม้เราได้นะ ถ้าเรามีธรรมในใจแล้ว เป็นตายกีฝากกันได้ คนเรา นี้ให้พากันเอานำไปปฏิบัติ

เอาให้เต็ดซิ กิเลสตัวนี้มันเต็ดขาดมาก มันกินไม่อิ่ม กินไม่พอ กิเลสตัวนี้ ต้องเอา ธรรม fading ไป ผัวเดียวพอแล้ว เมียเดียวพอแล้ว เอาลงไปอย่างนั้น เอาให้เต็ดขาดนั้น อย่าให้มันฝืนไปได้นะ ตัวนี้ตัวรุนแรง ธรรมะต้องรุนแรงพักกันให้เหลกแตกกระจายไป แล้วสามีภรรยาอยู่ด้วยกันเป็นผาสุกสนาย ลูกไครหานาครกีตามมีฝั่งมีฝามมีเขตมีแดน อยู่ด้วยกัน เพราะศีลธรรมเป็นเครื่องคุ้มครองรักษาไว้ไม่เลยเดิม เรากีฬาอย่างนี้ นี่อำนาจ แห่งการถือศีลถือธรรม อำนากแห่งธรรมครองใจเป็นอย่างนี้

ถ้ากิเลสครองใจแล้วเป็นhmaไปหมดนั้นแหล่ เนพะอย่างยิ่งกิเลสทำคนให้ เป็นhmaไปได้ทั้ง ๆ ที่ไม่มีทาง หมายมั่นยังมีทาง คนเรียนวิชาhmaแต่ไม่มีทางไปแข่งกับ หมายใช้ไม่ได้ ให้จำเอานะ

วันนี้พุทธธรรมเป็นกันเองให้พื่น้องทั้งหลายได้ทราบความจริงแห่งศาสนาธรรม ซึ่ง เป็นเหมือนกับน้ำที่สะอาดชั้นสิ่งที่สกปรก สิ่งที่เป็นมาเหล่านี้อยู่ในบุคคลอยู่ในสัตว์ ตัวใดก็ตามเป็นของสกปรก ไม่มีน้ำดับไฟคือธรรมเป็นเครื่องคุ้มครองรักษา ไม่มีธรรม เป็นเครื่องชั้นบ้าง โลกนี้จะอยู่ไม่มีความหมายอะไรเลยนะ เพื่อโลกให้มีความหมาย คนให้มีศีลธรรมแล้วก็มีความสงบร่มเย็นต่อกัน วันนี้ได้มาแสดงธรรมให้พื่น้องทั้งหลาย พึงเกี่ยวกับเรื่องการช่วยชาติ

หลวงตามาที่นี่มาในนามแห่งชาติของเรา ชาติของเรากำลังวิกฤตการณ์มาก ทุกสิ่ง ทุกอย่างขาดแคลนไปตาม ๆ กันหมด ก็ทำให้กระเทือนหวั่นไหวทั่วประเทศชาติของเรา เมื่อเป็นเช่นนั้นเราต่างคนต่างเป็นคนไทย เราต้องได้ช่วยกันเต็มกำลังความสามารถ ซึ่ง อยู่ในฐานะที่เราจะช่วยกันได้มากน้อยตามกำลังความสามารถของเรา

เริ่มต้นตั้งแต่ทองคำ เพื่อนำเข้าคลังหลวง ทองคำเราก็ไปดูเองแล้วที่คลังหลวง เชิญท่านข้าราชการที่เป็นเจ้าของบัญชีทองคำ และผู้รักษาทองคำมาสนทนา กันโดย เนพะ ไม่ให้ใครเข้ามาเกี่ยวข้องเลย เรียกว่าสองต่อสองคุยกันเรื่องความลับของชาติ ไทยของเรา คือหัวใจของชาติได้แก่ทองคำ ว่ามีมากน้อยเพียงไร เก็บไว้ที่ได้ ๆ บ้าง จน ได้รับความชี้แจงแจ่มแจ้งชัดเจนแล้ว ผลงานนี้จึงออกมาราประกาศให้พื่น้องทั้งหลายชาติ ไทยของเราได้ทราบทั่วถึงกัน ว่าหัวใจของชาติไทยเรามีทองคำ เวลาที่มีความบกบัง มาก จึงขอให้พื่น้องทั้งหลายขวนขวยลิ่งที่บกบังอันนี้ เพื่อเข้าสู่ความแน่นหนามั่นคง สมบูรณ์พูนผล ชาติไทยของเราจะมีหลักประกันตัว

เมื่อมีทองคำเป็นหลักประกันชาติแล้ว แม้เราจะติดหนี้ติดสินเชาพะรุงพะรังบ้าง เป็นธรรมชาติของโลก ต้องติดหนี้กันทั่วดินแดนกีตาม แต่เราก็พอหลีกพอเร้นพอฟัดพอ

เหวี่ยงไปได้ เพราะเรามีหลักประกันตัวคือทองคำอยู่ในชาติของเรานั่นเอง จึงเป็นเหตุให้ได้ชวนขยายหาทองคำ อันดับที่สองคือдолลาร์ เราติดหนี้ติดสินເກພະງວັງພະວັງ คนทั้งชาติแบกหนี้แบกสินทั่วหน้ากันหมดทุกข์ใหม่ พิจารณาซิ

คนทั้งชาติไทย ชาติไทยเป็นชาติติดหนี้เขา ก็แสดงว่าชาติไทยนี้แบกภาระกันทั้งประเทศ เมื่อเป็นอย่างนั้นต่างคนเข้าช่วยเหลือกันเต็มกำลังความสามารถ ตลอดารนี้เรา จะนำเข้าทุนสำรองเพื่อใช้หนี้เขาเป็นลำดับลำดับไป อันที่สามคือเงินสด หากว่ามีมาก พอกสมควร คือธรรมดางานนี้ไว้แล้วว่า จะนำไปส่งเคราะห์ส่งหาสถานที่ยากจนค่น แคนตามจุดต่าง ๆ ที่เห็นว่าสมควรจะส่งเคราะห์ และอยู่ในความปลอดภัยในการมอบ สมบัติให้ เรายังจะมอบให้เป็นจุด ๆ ทั่วประเทศไทยของเรา หากว่ามีมากกว่านั้นพอที่ จะหมุนตัว โดยเห็นว่าทองคำยังบกพร่องมาก เรายังจะหมุนไปเปลี่ยนซื้อทองคำเข้ามาสู่ คลังหลวงของเรา เพื่อเป็นหลักประกันตัวแทนหน้ามั่นคงขึ้นไปอีก

และเงินทั้งทองคำ ทั้งดอลลาร์ ทั้งเงินสด เหล่านี้ หลวงตาเป็นผู้รับผิดชอบแต่ผู้เดียว เป็นผู้ถือบัญชีของสมบัติเหล่านี้แต่ผู้เดียวในการสั่งเก็บสั่งจ่าย ต้องผ่านสายตาของหลวงตาบัวแต่ผู้เดียว เวลาจะนำเข้าคลังหลวงก็ต้องมีข้อสัญญาผูกมัดกันเต็มที่ เราไม่ได้ปล่อยสมบัติเหล่านี้ให้ร่วงไหลแตกซึ่งเข้าพุงหลวงของใคร ให้เข้าคลังหลวงโดยถ่ายเดียวเท่านั้น เมื่อแน่ใจแล้วเราถึงจะมอบสมบัติเหล่านี้ลงตามจุดตามซ่องที่ปลดอดภัยแล้วนั้น ๆ เราถูกเริ่มปฏิบัติตามแล้ว ต่อไปนี้ก็จะปฏิบัติแบบนั้นเหมือนกัน

ขอให้พี่น้องทั้งหลายเชื่อถือเดียวว่าหลวงตาบัวจะไม่นำพี่น้องทั้งหลายเข้าสู่ความล่ำ
จม จะนำเข้าสู่ความเจริญรุ่งเรืองพาสุกรมเย็นแన่นหนามั่นคงของชาติเราโดยถ่ายเดียว
เท่านั้น พี่น้องทั้งหลายมีเท่าไรก็ให้ช่วยกันเต็มเม็ดเต็มหน่วย มาเยี่ยมพี่น้องทั้งหลายที่
จันทบุรี ซึ่งเป็นเมืองที่เราเคยมาอยู่เป็นเวลานานที่จันทบุรี ถึงกับว่าสร้างวัดสร้างวารչ์
มา แล้วไปมาหาสู่กันตลอดมาจนกระทั่งบัดนี้ จนเป็นที่สนิทสนมกับบรรดาลูกศิษย์ลูก
หาชารวจันทบุรีเรา ด้วยความตายใจทุกอย่าง ถือเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน แล้วก็ไป ๆ มา
 ๆ อยู่อย่างนั้น

แม่ที่สุดพระที่อยู่จันทบุรีนี้ก็ไปอยู่กับวัดป่าบ้านตาดไม่เคยขาดเลยตั้งแต่วันสร้างวัดมาจนกระทั่งบัดนี้ มีประจำตอลอดเวลา ก็คือจันทบุรีนี้เป็นจังหวัดหนึ่ง แต่ก่อนมีจังหวัดอุบลราชธานี สร้างวัดสร้างวามา จังหวัดอุบลฯ กับจันทบุรี พระไม่เคยขาดวัดป่าบ้านตาดเลย แต่บัดนี้ทางอุบลฯ ขาดไปบางແล້ວ ส่วนทางจันท์ยังเห็นຍິວແນ່ນຍູ່ຕลอดเวลา เวลาນี้มีตั้งสามสี่ห้องค้อຍູ່ที่วัดป่าบ้านตาด นี่ทำให้เกิดความสนใจกันแน่นหนา many คงเข้าไปอีก ตายใจทุก ๆ ด้าน เรายังไปมาหาสู่อยู่ตลอดมาตั้งแต่มาที่แรก ๒๕๙๕ ตั้งแต่บัดนั้นมาก็ไปมาหาสู่พื้นอ่องทั้งหลายชาวจันทบุรีของเรา แล้วมาคราวนี้ได้เป็นโอกาส

ที่มาในนามของชาติ เพื่อมาขอร้องสมบัติทั้งหลายจากบรรดาพี่น้องทั้งหลาย ก็ได้อ่ายง สมใจ

สมใจคืออะไร ทางคำที่เราต้องการเป็นอันดับหนึ่งนั้น รู้สึกว่าพี่น้องชาวจันทบุรี ของเรานี้บริจาคมากที่สุด ยังไม่เคยเห็นจังหวัดใดที่บริจาคมากยิ่งกว่าจังหวัดจันทบุรี ของเรานะ เราจึงขออนุโมทนาขอบคุณอย่างยิ่งกับพี่น้องชาวจันทบุรีของเรารอยaltyทั่วทั้ง นี่ เป็นสิ่งที่เราพูดออกมากด้วยความประจักษ์ต่าประจักษ์ใจของเรานะ ที่ได้ตระเวนไปทั่ว ประเทศไทยเพื่อสมบัติมาช่วยชาติบ้านเมืองของเรา

คราวนี้ก็ได้มาเยี่ยมพี่น้องทั้งหลาย ได้ทางคำเป็นจำนวนมากมากมาย เงินก็ได้มาก แต่ทางคำเป็นจุดเด่นในความต้องการของชาติ จึงได้นำมาเรียนให้พี่น้องทั้งหลายทราบ ว่า จันทบุรีของเรานะเป็นเมืองอันดับหนึ่งในการบริจาคมานทางคำ จึงเป็นที่ภูมิใจอย่างยิ่ง และขอขอบคุณกับบรรดาพี่น้องทั้งหลายโดยทั่วทั้งด้วยนะ และต่อไปนี้การแสดงธรรม ก็เห็นว่าสมควรแก่เวลา ขอความสวัสดิ์จังมีแก่บรรดาพี่น้องทั้งหลายโดยทั่วทั้งท่อน